

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KĀRENA VAITA

*Svešinieki
no
Montegjūstritas*

KĀRENA VAITA

*Svešinieki no
Montegjūstrītas*

KAREN WHITE

*The Strangers on
Montagu Street*

KĀRENA VAITA

*Svešinieki no
Montegjūstritas*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © Harley House Books, LLC, 2011
All rights reserved.

Kārenas Vaitas romāna "Svešinieki no Montegjūstrītas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Tama66/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-013-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Maniem lasītājiem, kuru aizraušanās ar pirmajām divām
grāmatām par Melāniju un Džeku
iedvesmoja mani uzrakstīt šo.*

Pateicības

Vēlreiz paldies parastajiem aizdomās turamajiem: Vendijai Vaksai, Sūzanai Krendelai un manai daudz cietašajai ģimenei, kas, nebūdamā īsti droša par to, ko es iesāku ar savu brīvo laiku, ja neskaita veļas mazgāšanu, tomēr ļauj tam notikt.

Paldies arī fantastiski talantīgajiem *Penguin Group* un *New American Library* darbiniekiem: manai redaktorei Sindijai Hvangai, visai mākslinieciskās noformēšanas daļai (kas atbild par krāšņajiem grāmatu vākiem), atjautīgajām pārdošanas un mārketinga komandām un manai publicitātes grupai (paldies, Kreig un Heidij!). Un paldies patiesi izcilajai daiļdarbu publicēšanas daļai, bez kuras manas grāmatas vēl aizvien būtu tikai idejas kaut kur smadzeņu dzīlēs: Leslijai Gelbmanai, Karai Velšai un Klērai Zaijanai. Manai aģentei Kārenai Solemai milzīgs paldies par atrašanos man līdzās jau kopš paša sākuma.

Ikvienu grāmata, kuras darbība notiek Čārlstonā, prasa daudz apmeklējumu pētniecības nolūkā, tāpēc man ir jāpateicas Svētās pilsētas sirsnīgajiem un jaukajiem iemītniekiem par viņiem raksturīgo viesmīlību un fantastisko virtuvi. Nespēju ne sagaidīt savu nākamo "izpēti" braucienā ceturtajai Tredstrītas sērijas grāmatai.

PIRMĀ NODAĻA

Telefons iezvanījās nakts ieskautajā mājā, spalgi un uzstājīgi, izraujot mani no savāda sapņa, kas saistījās ar mani, Džeku, lāpstu un kaut ko tumšu un viļņainu, ieraktu melnajā zemē. Bet, kad Džeks atvēra muti, lai kaut ko teiktu, es izdzirdēju tikai telefona zvanīšanu, kas lika man pietrūkties gultā sēdus, tā ka Ģenerālis Lī nolēca zemē un neapmierināti ierējās. Es pasniedzos pēc telefona, pārāk vēlu atcerēdamās, ka vads ir ticis atvienots, un pieliku klausuli pie auss, vēl pirms biju sajutusi brīdinošo kņudināšanu skausta rajonā.

Melānij.

Ieklausījos vārdos, kas nebija īsti vārdi, drīzāk gan sprakšķošas skaņas, kuras spēju sadzirdēt tikai es. – Vecmāmiņ?

Melānij, es izdzirdēju vēlreiz, un šī skaņa bija maiga un melodiska. Es nejutu bailes, lai gan droši vien telefona zvans no viņpasaules spētu satraukt vairumu cilvēku. Taču es biju pie tā pieradusi.

– Vecmāmiņ? – es iejautājos vēlreiz, saklausīdama tikai sprakšķēšanu, kas atgādināja plaukšķeņu paukšķus.

Aizvēru acis, kā man to bija mācījusi māte, un koncentrējos uz skaņu, ļaudama tai izveidot vārdus savās domās.

Nebaidies.

Noturējos, lai neizbolītu acis, un ļoti nopūlējos atvairīt neiecietību, kārtējo reizi netikdama gudra, kāpēc rēgi nevar izturēties atklāti un uzreiz pateikt to, ko vēlas. Mana dzīve atgādināja izstieptu B kategorijas filmu – es biju vienīgā skatītāja, kas sauca personāžiem uz ekrāna: "Pasa-ki taču viņai, nevelc garumā!"

Atkal koncentrēdamās, es ciešāk aizmiedzu acis un ieklausījos, cenšoties nepievērst uzmanību Ģenerālim Lī, kurš bakstīja manu kāju ar ķepu, lai piesaistītu uzmanību.

Nebaidies. Un pārmaiņas pēc ieklausies savā sirdī.

Manas acis atsprāga vaļā, piepeši apjaušot, ka Džeks bija teicis to pašu manā sapnī. Ausī atskanēja pārtraukts signāls, un es ātri noliku klausuli. Ģenerālis Lī iesmilkstējās un piespieda ķepu pie mana naktskrekla. Palūkojos lejup uz mazo, melnbalto spalvu kamoliņu, kuru es biju negribot mantojusi līdz ar saimniecības vadītāju Hūlihanas kundzi un vēsturisko namu Tredstrītā, kurā šobrīd dzīvoju. To pašu māju, kas acīmredzami drupa man zem kājām un satraucošā ātrumā izsūca naudu no mana bankas konta.

Noliecos, lai paceltu novārtā pamesto suni, taču viņš izvairījās no mana tvēriena, pieskrēja pie tualetes galdiņa un sāka ar ķepu skrāpēt vienas atvilktnes rokturi, liekot metālam nošķindēt, tam atsitoties pret tumšo, pulēto mahagoniju.

– Kas ir? – es apjautājos, sekodama viņam un prātodama, kāpēc gan vispār sagaidu atbildi. Ģenerālis Lī bija tikai mazdrusciņ mazāk tendēts uz sarunām nekā visi tie

rēgi, ar kuriem es biju sarunājusies kopš bērnības, kad vēl nemācēju paturēt šīs "spējas" pie sevis.

No ielas laternas krītošās gaismas pavadīta, es šķērsoju istabu, piegāju pie tualetes galdiņa un jau gatavojos atkārtot jautājumu, kad pamanīju kaut ko līdzīgu kabatas portfelim uz galdiņa virsmas starp savu *La Mer* nakts krēmu un salocīto izklājlapu, kuru es izmantoju katru dienu, lai plānotu savu – un dažreiz arī citu cilvēku – laiku.

Ieslēdzu mazo kristāla lampu un tad mirkšķināju acis, līdz tās aprada ar gaismu. Tā kā biju pārliecināta, ka briļļu valkāšana oficiāli pasludinās mani par vecu, tās bija paslēptas mana naktsgaldiņa atvilktnē, tāpēc man nācās piemiegt acis, lai kaut ko saskatītu. Nesaprašanā nolūkojos uz priekšmetu, kas pilnīgi noteikti nebija te atradies, kad devos gulēt. Tas neapšaubāmi bija kabatas portfelis, turklāt izskatījās pazīstams. Es to paņēmu rokās un atvēru, un nepavisam nejutos pārsteigta, atpazīstot seju Dienvidkarolīnā izsniegtajā autovadītāja apliecībā. Džeks Trenholms, metru astoņdesmit deviņus centimetrus garš, melni mati, zilas acis. Ielūkojusies naudaszīmju nodalījumā un atklājusi, ka tur atrodas divi divdesmitnieki un desmitnieks, es ar nepatīku aizcirtu kabatas portfeli. Neviens nevarēja lepoties ar jēdzīgu fotogrāfiju autovadītāja apliecībā: manējā atgādināja vienu no tiem izplūdušajiem Sniega cilvēka uzņēmumiem. Taču Džeka bilde, protams, bija gandrīz tikpat laba kā publicitātes attēls, kas tika drukāts uz viņa grāmatu pēdējā vāka. Tā kā viņš bija vēsturisku bestselleru autors, kas specializējās patiesu noziegumu aprakstīšanā, viņam nebija nekādu tiesību izskatīties pēc *GQ* modeļa. Tas bija kaitinoši un ne pa jokam satraucoši.

Saraucu pieri un uzlūkoju Ģenerāli Lī. – Kā tas te gadījās? – Atbilstošāks jautājums būtu "Kāpēc?", taču es jau sen biju sapratusi, ka manā tuvumā bieži vien notiek kaut kas neparasts, un tam allaž bija kāds iemesls – un šis iemesls nekad nebija viegli izskaidrojams. Turklāt es runāju ar suni, un mana jautājuma piemērotība viņu pilnīgi noteikti nesatrauca.

Apdomādamās paberzēju ar roku kabatas portfeļa mīksto ādu. Nebiju redzējusi Džeku apmēram divas nedēļas – kopš katastrofālās pēcpusdienas, kad līdz tam nepazīstama pusaugu meitene bija uzradusies uz mana lieveņa un nosaukusi viņu par tēti. Es biju mīļuprāt atkāpusies malā, lai ļautu Džekam, viņa vecākiem un Džeka draudzenei (mana nez kuras pakāpes māsiņai Rebekai Edžertonei) parūpēties par šo nelielo problēmu. Man pašai bija pietiekoši daudz problēmu, ar ko nodarboties, – jaunākā bija plaisas konstatēšana man uzkrātās ļoti vecās un vēsturiskās mājas pamatos. Un divainā nespēja ignorēt savu neizskaidrojamo aizraušanos ar Džeku Trenholmu.

Ieskatījos pulkstenī uz sava naktsгалdiņa, un, kamēr prātoju, vai ceturksnis pāri pieciem ir pārāk agra stunda, lai zvanītu Džekam, atskanēja durvju zvans. Mēs ar Ģenerāli Lī saskatījāmies, un man likās, ka viņš sarauc pieri, taču varbūt pie vainas bija mana sliktā redze. Es aši iebāzu kājas čībās, uzrāvu rītakleitu virs naktskrekla un iebāzu maku rītakleitas kabatā. Pacēlusi suni, es nokāpu lejā pa kāpnēm uz lielo vestibulu, no sirds cerēdama, ka mans apmeklētājs izrādīsies ar miesu un asinīm.

Lukturi pie ārdurvīm bija palikuši ieslēgti, apgaismojot manas Čārlstonas mājas ieeju un ļaujot man viegli atpazīt apmeklētāja aprīsi cauri stikla ielaidumiem abpus

durvīm. Nospiedusi signalizācijas atslēgšanas kodu – A-B-B-A, par godu savai iemīļotajai mūzikas grupai, – es atvilku aizbīdņus un atvēru durvis.

– Džek, – es mierīgi noteicu, neļaudama balsī ieskanēties nekam tādam, kas liecinātu par to, cik stipri krūtīs bija sākusi lēkāt mana sirds. – Ceru, ka tev ir ļoti labs iemesls, lai mani pamodinātu un uzrastos pie manām namdurvīm šajā rīta stundā.

Džeks nozibināja smaidu, kas bija licis ļimt neskaitāmām sievietēm jau kopš tiem laikiem, kad viņš vēl bija tikai divgadnieks. – Tā, Mellij, es redzēju gaismu tavā logā, tāpēc zināju, ka tu esi nomodā. Ko tu dariji? Kārtoji skapi alfabēta kārtībā pēc dizaineru uzvārdiem?

Kamēr es mēģināju izdomāt atbildi, kas neietvertu apaunojošo faktu, ka jau esmu to izdarījusi, ieraudzīju, kā Džeka skatiens pārslid manu čību purngaliem un paceļas augstāk līdz naktskrekla stāvapaklītei, kas rēgojās ārā no maniem pārāk lielajiem un ļoti biežajiem rītasvārikiem. Lai arī bija vēls pavasaris, es biju saģērbusies gluži kā ziemā, ņemot vērā savu labi zināmo salīgumu.

Palūkojos uz viņu ar sarauktu pieri, ievērodama Džeka haki krāsas bikses, ādas kurpes bez zeķēm un balto pogājamo kreklu ar norotītajām piedurknēm. Pie reizes ievēroju arī viņa izspūrušos matus, neskūto zodu un lokus zem acīm, kas nelaimīgā kārtā nespēja mazināt viņa pievilcību.

Pirms es paguvu kaut ko teikt, viņš ierunājās pirmais:

– Neatceros to redzējis *Victoria's Secret* katalogā. Vai tas ir no jaunās kolekcijas?

– Ko tu gribi, Džek? Man ir svarīgāki darbi darāmi par stāvēšanu pie namdurvīm un pļāpāšanu ar tevi.

Džeka smaids sašķobījās tikai tik daudz, lai es to ievē-

rotu. Viņš palūkojās sev pāri plecam uz kādu tumšu verandas stūri un tad atkal pievērsās man. Tagad Džeka smaidis atgādināja grimasi, un es sajutu pirmo drebuli.

– Esmu spiests lūgt tev izdarīt kādu pakalpojumu.

Sakrustoju rokas, juzdamās atvieglota. Šis acīmredzot bija kaut kāds joks. Džeks nekad nelūdza izdarīt viņam pakalpojumus. Viņa ierastais rīcības veids bija nošarmēt savu upuri, lai viņa neuzzinātu, ka dara tieši to, ko Džeks ir vēlējis. – Vai pie tā piederēsies manis nogāšana uz muguras? Vai varbūt tikai piedzirdīšana, lai es sevi apkauptu? – Faktiski viņš nebija izdarījis ne vienu, ne otru, taču man patika izlikties, ka abi šie gadījumi bija tīši un viņa vaina.

Manis gaidītās dzēlīgās piezīmes vietā Džeks sarauca pieri un aši papurināja galvu. Pārāk vēlu sapratu, ka viņš verandā neatrodas viens, jo reiz jau redzētā meitene iznira no ēnas viņam aiz muguras. Džeks atbalstījās pret durvju stenderi un tad atkal iztaisnojās, ļaudams meitenei ienākt vestibilā pirms viņa. Meitene nopētīja mani tieši tāpat kā pirmīt tēvs, tikai ar kritiskāku skatienu, ko pavadīja skaļa košļājamās gumijas šmaukstināšana.

– Smukas čības. – Viņa izpūta lielu, violetu košļājamās gumijas burbuli un tad iebāza to atpakaļ mutē.

Palūkojos lejup uz savām pēdām. Manas čības bija dāvana no labākās draudzenes, doktores Sofijas Vollenas, vēsturiskās restaurācijas profesores Čārlstonas koledžā, un man tās labi gāja pie sirds. Centos sev iestāstīt, ka patiesais iemesls ir siltums, nevis čību līdzība ar Ģenerāli Lī, jo patiesībā es nebiju nekāda suņu mīļotāja. It īpaši šajā brīdī, kad man nācās noskatīties, kā mans nepastāvīgais suns pamet mani, lai apsēstos pie meitenes kājām un paberzētu gar tām ausi.